

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL CRAIOVA
SECȚIA DE LITIGII DE MUNCĂ ȘI ASIGURĂRI SOCIALE

Dosar nr. 1/2024

ÎNCHEIERE

Sedința publică de la 04 Decembrie 2024

Completul compus din:

PREȘEDINTE ȘI MEMBRI

Judecător

Grefier

Pe rol judecarea apelului formulat de apelanții - reclamânți I, II și III, în cauzele nr. 1/2024, 2/2024 și 3/2024, împotriva sentinței nr. 684/11.04.2024 pronunțată de Tribunalul Mehedinți, în dosar nr. 2971/90/2022, în contradictoriu cu intimatul - pârât, având ca obiect pretenții.

La apelul nominal făcut în ședință publică, la prima strigare, s-a constatat lipsa părților, situație în care, Curtea, față de dispozițiile art. 119 alin. 4 Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, a dispus lăsarea dosarului la a doua strigare.

Procedura legal îndeplinită.

La a doua strigare a cauzei, la apelul nominal făcut în ședință publică, au lipsit părțile.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier care învederează că au fost citate părțile, cu mențiunea de a-și exprima punctul de vedere cu privire la necesitatea sesizării I.C.C.J., pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare referitor la aplicarea art. 13 alin. 1 din O. U. G. nr. 27/2006, cu privire la magistrații care au fost delegați în funcție de conducere, în condițiile în care anterior au ocupat funcții de execuție sau de conducere, în cadrul aceleiași unități, raportat la Decizia nr. 3/07.02.2022 pronunțată de I.C.C.J.- Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii și la Hotărârea C.J.U.E. pronunțată la data de 12 februarie 2015 în cauza C - 396/13; intimatul a înaintat la dosar răspuns la solicitarea instanței; se solicită judecarea cauzei în lipsă.

CURTEA

Expunerea succintă a litigiului:

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Vâlcea, la data de 12 octombrie 2022, reclamânții I, II și III au chemat în judecată pârâtul, pentru ca, prin hotărârea ce se va pronunța, să fie obligat la plata diurnei de delegare în cuantum de 2% din indemnizația de încadrare brută lunară pentru zilele efectiv lucrate în conformitate cu dispozițiile art. 13 alin. (1) lit. „a” din O.U.G. nr. 27/2006, după cum urmează: începând cu data de 15.07.2021 până la data de 07.04.2022 pentru reclamantul I, începând cu data de 16.07.2021 până la data de 01.01.2022 pentru reclamantul II, începând cu data de 22.03.2021 până la data de 19.04.2021 pentru reclamanta III, începând cu data de 15.07.2022 și în continuare pe perioada delegării pentru reclamantul I, începând cu data de 01.10.2021 până la data de 30.04.2022 pentru reclamantul II, începând cu data de 12.01.2015 până la data de 13.06.2016 precum și începând cu

data de 01.01.2020 până la data de 31.12.2021 pentru reclamanta sume care trebuie actualizate cu indicele de inflație la care trebuie aplicate daune-interese compensatorii sub forma dobânzii legale și daune interese moratorii sub forma dobânzii legale penalizatoare, calculate de la data nașterii dreptului până la data plății efective.

Prin sentința civilă nr. 26/15.01.2024, Tribunalul Vâlcea a admis excepția necompetenței teritoriale și a declinat competența soluționării cauzei în favoarea Tribunalului Mehedinți.

Prin sentința civilă nr. 684/11.04.2024 pronunțată de Tribunalul Mehedinți, în dosar nr. a fost admisă excepția prescripției invocată de pârât, în ceea ce privește drepturile anterioare datei de 12.10.2019 și a fost respinsă acțiunea ca fiind prescrisă și a fost respinsă acțiunea ca neîntemeiată, formulată de reclamantii

, în contradictoriu cu pârâtul

Pentru a se pronunța astfel, Tribunalul Mehedinți a reținut că:

Reclamantul a fost procuror la Parchetul de pe lângă Judecătoria Strehaia și a fost delegat în funcția de prim-procuror la Parchetul de pe lângă Judecătoria Strehaia la încheierea mandatului, începând cu data de 15 iulie 2021, până la ocuparea funcției prin concurs sau examen, în condițiile legii, dar nu mai mult de 6 luni, prin hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 522/22.06.2021. Totodată, prin hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1221 din 21 decembrie 2021 a fost prelungită delegarea în funcția de prim-procuror al Parchetului de pe lângă Judecătoria Strehaia, începând cu data de 15.01.2022, până la ocuparea funcției prin concurs sau examen, în condițiile legii, dar nu mai mult de 6 luni. Prin ordinul inspectorului-șef al Inspecției Judiciare nr. 41/28.03.2022, a fost numit în funcția de inspector judiciar la Inspecția Judiciară-Direcția de inspecție pentru procurori începând cu data de 08 aprilie 2022 pentru un mandat de 3 ani. Pe perioada delegării a avut domiciliul în c

Reclamantul , procuror la Parchetul de pe lângă Judecătoria Drobeta-Turnu Severin, a fost delegat în funcția de prim procuror la Parchetul de pe lângă Judecătoria Drobeta-Turnu Severin, începând cu data de 16 iulie 2021, până la ocuparea funcției prin concurs sau examen, în condițiile legii, dar nu mai mult de 6 luni, prin hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 519/22.06.2021 Conform Hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1115/09.12.2021, începând cu data de 01.01.2022 a fost numit în funcția de prim-procuror al Parchetului de pe lângă Judecătoria Drobeta-Turnu Severin în urma concursului organizat pentru numirea în funcții de conducere desfășurat în 07.09.2021-09.12.2021. Pe perioada delegării a avut domiciliul în

Reclamanta , procuror la Parchetul de pe lângă Judecătoria Strehaia, a fost delegată în funcția de prim procuror la Parchetul de pe lângă Judecătoria Strehaia în perioada absenței prim procurorului Parchetului de pe lângă Judecătoria Strehaia în perioada 22.03.2021-01.04.2021, în perioada 02.04.2021-1.04.2021 (prin ordinul prim-procurorului Parchetului de pe lângă Tribunalul Mehedinți nr. 2 și în perioada 12.04.2021-19.04.2021 (prin ordinul nr. 23/08.04.2021). Pe perioada delegării a avut domiciliul în

Reclamantul , procuror la Parchetul de pe lângă Judecătoria Baia de Aramă, a fost delegat în funcția de prim-procuror la Parchetul de pe lângă Judecătoria Baia de Aramă, începând cu data de 15 iulie până la ocuparea funcției prin concurs sau examen, în condițiile legii, dar nu mai mult de 6 luni, prin hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1010/28.06.2022. Pe perioada delegării a avut domiciliul în

Reclamanta **Prof. univ. dr. Elena Ștefănescu**, procuror al Parchetului de pe lângă Judecătoria Orșova a fost delegată în funcția de prim procuror al Parchetului de pe lângă Judecătoria Orșova începând cu data de 12.01.2015, pe o perioadă de 6 luni, prin ordinul procurorului general Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție nr. 11 începând cu data de 12.07.2015 a fost prelungită cu 6 luni delegarea în funcția de prim-procuror al aceleiași parchet prin ordinul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție nr. 1266/02.07.2015, iar începând cu data de 13.01.2016 a fost delegată pe o perioadă de 6 luni în funcția de prim procuror al aceleiași parchet prin ordinul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție nr. 3014/23.12.2015.

Reclamanta **Prof. univ. dr. Elena Ștefănescu** a fost delegată în funcția de prim-procuror la Parchetul de pe lângă Judecătoria Orșova începând cu data de 01.01.2020, până la ocuparea funcției prin concurs sau examen, în condițiile legii, dar nu mai mult de 6 luni, prin hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1264/19.12.2019. Prin hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 589 din 16 iunie 2020 a fost prelungită delegarea în funcția de prim-procuror al Parchetului de pe lângă Judecătoria Orșova, începând cu data de 01.07.2020, până la ocuparea funcției prin concurs sau examen, în condițiile legii, dar nu mai mult de 6 luni. Prin hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1139 din decembrie 2020 a fost prelungită delegarea în funcția de prim-procuror al Parchetului de pe lângă Judecătoria Orșova, începând cu data de 01.01.2021, până la ocuparea funcției prin concurs sau examen, în condițiile legii, dar nu mai mult de 6 luni. Prin hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 498 din 15 iunie 2021 a fost prelungită delegarea în funcția de prim-procuror al Parchetului de pe lângă Judecătoria Orșova, începând cu data de 01.07.2021, până la ocuparea funcției prin concurs sau examen, în condițiile legii, dar nu mai mult de 6 luni. Pe perioada delegării a avut domiciliul în **Strada 1 Mai, nr. 1, județul Bihor, România**.

Reclamantul **Prof. univ. dr. Elena Ștefănescu** procuror la Parchetul de pe lângă Judecătoria Vânu Mare, a fost delegat în funcția de prim procuror la Parchetul de pe lângă Judecătoria Vânu Mare începând cu data de 01.10.2021, până la ocuparea funcției prin concurs sau examen, în condițiile legii, dar nu mai mult de 6 luni, prin hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 862/28.09.2021. Totodată, prin hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 515 din 22.03.2022 s-a dispus prelungirea delegării în funcția de prim-procuror la Parchetul de pe lângă Judecătoria Vânu Mare, până la ocuparea funcției prin concurs sau examen, în condițiile legii, dar nu mai mult de 6 luni. Pe perioada delegării a avut domiciliul în **Strada 1 Mai, nr. 1, județul Bihor, România**.

Prin cererea de chemare în judecată reclamanții au solicitat obligarea pârâtului în cauză să plătească daune-interese de la data nașterii dreptului la Parchetului, pentru ca, prin hotărârea ce se va pronunța, să fie obligat la plata diurnei de delegare în cuantum de 2% din indemnizația de încadrare brută lunară pentru zilele efectiv lucrate în conformitate cu dispozițiile art. 13 alin. (1) lit. „a” din O.U.G. nr. 27/2006, după cum urmează: începând cu data de 15.07.2021 până la data de 07.04.2022 pentru reclamantul **Prof. univ. dr. Elena Ștefănescu**; începând cu data de 16.07.2021 până la data de 01.01.2022 pentru reclamantul **Prof. univ. dr. Elena Ștefănescu**; începând cu data de 22.03.2021 până la data de 19.04.2021 pentru reclamanta **Prof. univ. dr. Elena Ștefănescu**; începând cu data de 15.07.2022 și în continuare pe perioada delegării pentru reclamantul **Prof. univ. dr. Elena Ștefănescu**; începând cu data de 01.10.2021 până la data de 30.04.2022 pentru reclamantul **Prof. univ. dr. Elena Ștefănescu**; începând cu data de 12.01.2015 până la data de 13.06.2016 precum și începând cu data de 01.01.2020 până la data de 31.12.2021 pentru reclamanta **Prof. univ. dr. Elena Ștefănescu**, sume care trebuie actualizate cu indicii de inflație la care trebuie aplicate daune-interese compensatorii sub forma dobânzii legale și daune interese moratorii sub forma dobânzii legale penalizatoare, calculate de la data nașterii dreptului până la data plății efective.

Instanța, în temeiul art. 248 C.pr.civ., s-a pronunțat cu prioritate asupra excepției prescripției invocată de pârât, constatând ca este întemeiată pentru următoarele considerente:

Instanța a reținut că obiectul cererii de chemare în judecată este reprezentat de plata diurnei de delegare în cuantum de 2% din indemnizația de încadrare brută lunară pentru zilele efectiv lucrate, în conformitate cu dispozițiile art. 13 alin. (1) lit. „a” din O.U.G. nr. 27/2006.

Această indemnizație se încadrează la drepturi salariale, astfel că în cauză sunt aplicabile dispozițiile Codului Muncii.

Potrivit art.171 alin.1 Codul Muncii „Dreptul la acțiune cu privire la drepturile salariale, precum și cu privire la daunele rezultate din neexecutarea în totalitate sau în parte a obligațiilor privind plata salariilor se prescrie în termen de 3 ani de la data la care drepturile respective erau datorate.”.

Întrucât acțiunea a fost înregistrată la instanță la 12.10.2022, în temeiul art. 247 alin. 1 C.p.c., art. 171 și art. 268 alin. 1, lit. c din Codul muncii, art. 2500, art. 2501 alin. 1, art. 2503 alin. 2, art. 2512 alin. 1, art. 2513 și art. 2517 C.civ., instanța a constatat întemeiată excepția prescripției dreptului material la acțiune pentru pretențiile anterioare datei de 12.10.2019 urmând a le respinge ca și prescise.

Pe fond s-a reținut ca în perioada menționată, reclamantii au fost delegați în funcția de prim-procuror la parchetele în care funcționau de la data numirii ca și procurori, având domiciliile în alte localități decât cele în care aveau locul de muncă.

Potrivit alin. (7) al art. 57 din Legea nr. 303/2004 din 28 iunie 2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, cu modificările și completările ulterioare: „(7) în interesul serviciului, procurorii pot fi delegați, cu acordul scris al acestora, inclusiv în funcții de conducere, dispozițiile alin. (1) - (6) fiind aplicabile în mod corespunzător. Delegarea procurorilor la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție se dispune, cu acordul scris al acestora, de Consiliul Superior al Magistraturii - Secția pentru procurori. ”

Condițiile necesare a fi îndeplinite pentru delegarea procurorilor se regăsesc în reglementarea de la art. 57 alin. (1). (4), (6) și (8) din Legea nr. 303/2004 din 28 iunie 2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, cu modificările și completările ulterioare:

„(1) în cazul în care o judecătorie, un tribunal sau un tribunal specializat nu poate funcționa normal din cauza absenței temporare a unor judecători, existenței unor posturi vacante sau altor asemenea cauze, președintele curții de apel, la propunerea președintelui respectivei instanțe din circumscripția acelei curți de apel, poate delega judecători de la alte instanțe din circumscripția menționată, cu acordul scris al acestora. (...)

(4) Delegarea în funcții de conducere a judecătorilor de la curțile de apel, tribunale, tribunale specializate și judecătorii se dispune, cu acordul scris al acestora, de Consiliul Superior al Magistraturii - Secția pentru judecători, până la ocuparea funcției prin numire în condițiile prezentei legi. (...)

(6) Delegarea judecătorilor se poate face pe o perioadă de cel mult 6 luni și poate fi prelungită, cu acordul scris al acestora, în aceleași condiții. (...)

(8) Judecătorii și procurorii pot fi delegați numai la instanțe sau parchete la care au dreptul să funcționeze potrivit gradului profesional dobândit.”

Potrivit art. 57 alin. (9) din Legea nr. 303/2004 din 28 iunie 2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor „Pe perioada delegării (...) procurorii beneficiază de toate drepturile prevăzute de lege pentru funcția în care sunt delegați. Când salariul și celelalte drepturi bănești prevăzute pentru funcția în care este delegat judecătorul sau procurorul sunt inferioare, acesta își păstrează indemnizația de încadrare lunară și celelalte drepturi bănești.”

Delegarea, prin prisma reglementării din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, cu modificările și completările ulterioare, trebuie privită ca o delegare de atribuții, astfel cum reiese din modul de redactare a textelor de lege privitoare la delegare: • în cazul în care o unitate de parchet nu poate funcționa normal din cauza absenței temporare

sau existenței unor posturi vacante sau altor asemenea cauze, procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel poate delega procurori de la alte parchete din circumscripția parchetului de pe lângă curtea de apel, cu acordul scris al acestora: - delegarea în funcții de conducere se poate dispune, cu acordul scris al procurorilor, de către Consiliul Superior al Magistraturii:

Pentru delegarea de atribuții este necesar acordul expres al procurorului delegat, producându-se o modificare în ceea ce privește atribuțiile de serviciu.

Delegarea de atribuții nu se confundă cu ordinul de delegare, care presupune, de regulă, exercitarea unor atribuțiuni de serviciu în afara locului obișnuit de muncă. Ordinul de delegare se emite fără a fi nevoie de acordul salariatului, iar cel care dispune delegare nu are obligația de a justifica motivele delegării, pe de altă parte, cel delegat nu poate refuza delegarea.

În ceea ce privește condițiile necesar a fi îndeplinite pentru aplicarea prevederilor art. 13 din OUG 27/2006, cu modificările și completările ulterioare:

Art. 13 din OUG nr. 27 din 29 martie 2006, conține dispoziții legale, derogatorii de la dreptul comun, privind drepturile de care beneficiază procurorii în situația delegării „în altă localitate decât cea de domiciliu”, indiferent dacă ne aflăm în situația delegării atribuțiilor de serviciu sau în situația ordinului de delegare.

Diurna reprezintă un drept material stabilit în procente din indemnizația de încadrare brută lunară cuvenită magistratului ca urmare a faptului că își desfășoară activitatea profesională într-o altă localitate decât cea de domiciliu, concluzie care se desprinde din reglementarea expresă de la art. 13 din OUG nr. 27 din 29 martie 2006.

De altfel, potrivit reglementării aplicabile personalului din instituțiile publice, diurna este definită ca fiind o indemnizație zilnică de delegare acordată salariatului care își schimbă locul de muncă într-o localitate situată la o distanță mai mare de 5 km de localitatea în care își are locul permanent de muncă, astfel că diurna are regimul juridic al unei cheltuieli de deplasare (art. I din Anexa HG nr. 714/2018).

Delegarea procurorului în altă localitate decât cea în care își desfășoară activitatea în mod obișnuit este o condiție sine qua non pentru a beneficia de plata diurnei. Natura juridică a diurnei poate fi determinată având în vedere scopul pentru care a fost reglementată și care rezultă din cazurile și condițiile în care există obligația de plată a diurnei (indemnizația de delegare), dar și persoanele care sunt îndreptățite să o primească și modul său de calcul. Diurna are o natură compensatorie, determinată de faptul că activitatea se desfășoară în altă localitate decât cea de domiciliu, prin urmare diurna nu se plătește pentru o muncă prestată în plus de salariat, ci este generată de scoaterea salariatului din mediul său obișnuit și trimiterea lui să presteze muncă în altă localitate, precum și de cheltuielile suplimentare, cu caracter personal, determinate de această situație.

După cum se poate observa din înscrisurile anexate cererii de chemare în judecată, respectiv hotărârile CSM prin care s-a dispus delegarea în funcția de conducere, reclamanții au fost delegați din funcția de prim procuror la parchetele la care funcționau de la data numirii în funcție.

Prin urmare, localitatea în care reclamantul a fost delegat este aceeași cu localitatea în care își desfășura în mod obișnuit munca, astfel că prin delegare nu i-au fost create inconveniente de natura celor specifice delegării într-o altă localitate decât cea în care își desfășoară, în mod obișnuit, activitatea profesională.

Pe de altă parte, trebuie subliniat că nu a avut loc o modificare nici în ceea ce privește domiciliul/reședința reclamantului, întrucât, în mod obișnuit, acesta a locuit în localitatea în care a locuit și înainte de delegarea în funcția de conducere și nici în ceea ce privește locul permanent de muncă al acestuia, respectiv, locul de muncă, a fost același și înainte și după

delegare. Este adevărat că legiuitorul nu a prevăzut o situație de fapt ca cea a reclamantului însă judecătorul este chemat să aplice legea atât în litera cât și în spiritul acesteia.

În ceea ce o privește pe reclamanta [REDACTED] aceasta nu a fost delegată în funcție de conducere, conform art. 57 din Legea nr. 303/2004, ci a fost doar desemnată înlocuitor al conducătorului unității de parchet în perioada absenței acestuia din urmă, fiindu-i delegat dreptul de semnătură (prin Ordinele nr. 20/2021, 21/2021 și 23/2021 ale prim-procurorului Parchetului de pe lângă Tribunalul Mehedinți — la dosar), situație prevăzută de art. 95 din Regulamentul de ordine interioară al parchetelor, aprobat prin HCSM nr. 947/2019.

Astfel, în cazul său nu sunt aplicabile dispozițiile art. 13 din OUG. Nr. 27/2006

Așa fiind instanța, având în vedere situația de fapt și de drept expusă mai sus, a constatat că acțiunea este nefondată și a dispus respingerea acesteia.

Împotriva acestei sentințe au declarat apel reclamanții

[REDACTED] și [REDACTED] au declarat apel, invocand critici de nelegalitate și de netemeinicie.

Au învederat că instanța de fond a respins acțiunea reținând că localitatea în care reclamanții au fost delegați este aceeași cu localitatea în care își desfășura în mod obișnuit munca, astfel că prin delegare nu i-au fost create inconveniente de natura celor specifice delegării într-o altă localitate decât cea în care își desfășoară, în mod obișnuit, activitatea profesională. S-a arătat că nu a avut loc o modificare nici în ceea ce privește domiciliul/reședința reclamanți lor, întrucât, în mod obișnuit, aceștia au locuit în localitatea în care au locuit și înainte de delegarea în funcția de conducere și nici în ceea ce privește locul permanent de muncă al acestora, care a fost același înainte și după delegare.

Tribunalul Mehedinți a arătat că este adevărat că legiuitorul nu a prevăzut o situație de fapt ca cea a reclamanților, însă judecătorul este chemat să aplice legea atât în litera cât și în spiritul acesteia.

Hotărârea instanței de fond este nelegală întrucât nu a ținut cont de dispozițiile legale cuprinse în art. 13 alin. (1) lit. „a” din O.U.G. nr. 27/2006, și a adăugat practic la acestea o condiție neprevăzută de lege.

Totodată, în ceea ce îl privește pe reclamantul [REDACTED], instanța ar fi trebuit să ia act de renunțarea acestuia la judecată și nu să respingă acțiunea ca neîntemeiată.

Astfel, prin cererea de chemare în judecată s-a solicitat:

- obligarea pârâtului Parchetul de pe lângă Tribunalul Mehedinți la plata diurnei de delegare în cuantum de 2% din indemnizația de încadrare brută lunară pentru zilele efectiv lucrate în conformitate cu dispozițiile art. 13 alin. (1) lit. „a” din O.U.G. nr. 27/2006, după cum urmează:

-începând cu data de 15.07.2021 până la data de 07.04.2022 pentru reclamantul [REDACTED]

; -începând cu data de 16.07.2021 până la data de 01.01.2022 pentru reclamantul [REDACTED]

[REDACTED]; -începând cu data de 22.03.2021 până la data de 19.04.2021 pentru reclamanta [REDACTED]; -începând cu data de 15.07.2022 și în continuare pe perioada delegării pentru reclamantul [REDACTED];

-începând cu data de 01.10.2021 până la data de 30.04.2022 pentru reclamantul [REDACTED]; -începând cu data de 12.01.2015 până la data de 13.06.2016 precum și începând cu data de 01.01.2020 până la data de 31.12.2021 pentru reclamanta [REDACTED] la, sume care trebuie actualizate cu indicele de inflație la care trebuie aplicate daune-interese compensatorii sub forma dobânzii legale și daune-interese moratorii sub forma dobânzii legale penalizatoare, calculate de la data nașterii dreptului până la data plății efective.

În conformitate cu dispozițiile art. 13 alin. (1) lit. „a” din O.U.G. nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, judecătorii, procurorii, personalul asimilat acestora și magistrații-asistenți care sunt detașați sau delegați în altă localitate decât cea de domiciliu, beneficiază, pe toată

durata delegării sau detașării, de următoarele drepturi: diurnă în cuantum de 2% din indemnizația de încadrare brută lunară, dar nu mai puțin decât cuantumul prevăzut pentru personalul din unitățile bugetare. Prin urmare, singura cerință pentru a se acorda diurna este aceea ca magistrații să fie delegați sau detașați în altă localitate decât cea de domiciliu, orice altă condiție reprezentând o adăugare la lege. De altfel, chiar Tribunalul Mehedinți a arătat că este adevărat că legiuitorul nu a prevăzut o situație de fapt ca cea a reclamanților, recunoscând practic că nu este prevăzută de lege condiția ca localitatea în care reclamanții au fost delegați să nu fie aceeași cu localitatea în care își desfășurau în mod obișnuit munca. Or, unde legea nu distinge, nici interpretul nu trebuie să distingă „Ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus”.

În afară de sentința civilă nr. 337/22.02.2021 pronunțată de Tribunalul Vâlcea în dosarul nr. 4847/63/2019, în care a fost admisă acțiunea reclamantului fiind obligat pârâtul Parchetul de pe lângă Tribunalul Dolj la plata diurnei de delegare în cuantum de 2% din indemnizația de încadrare brută, sumă actualizată cu indicele de inflație și plata dobânzii legale, au invocat și alte hotărâri judecătorești, cum ar fi: decizia Curții de Apel București nr. 934/31.10.2019, decizia Curții de Apel Ploiești nr. 1025/26.04.2021 și Decizia Curții de Apel Craiova nr. 2147/23.07.2020. În cuprinsul acestor hotărâri s-a apreciat că magistrații delegați la o unitate de parchet cu sediul în altă localitate decât cea de domiciliu, beneficiază de drepturile prevăzute de art. 13 alin. (1) lit. „a” și „c” din O.U.G. nr. 27/2006, indiferent de faptul că, anterior acestui moment, și-au desfășurat activitatea în aceeași localitate.

Prin sentința civilă pronunțată de Tribunalul Dolj în dosarul nr. 4847/63/2019 rămasă definitivă prin Decizia Curții de Apel Craiova nr. 2147 din 23.07.2020, s-a admis cererea de chemare în judecată și a fost obligat Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Parchetelor Militare, să-i plătească reclamantului diurna de delegare. S-a reținut că art. 13 alin. (1) lit. „a” din O.U.G. nr. 27/2006, în cazul magistraților, a instituit regula că domiciliul magistratului este principalul criteriu în funcție de care se va acorda diurna, stabilind ca delegarea să se dispună în altă localitate decât cea de domiciliu, fără a avea nicio relevanță sediul unităților implicate în raportul juridic de delegare.

În sprijinul faptului că se impunea admiterea acțiunii astfel cum a fost formulată, au invocat și practică judiciară recentă, și anume: sentința Tribunalului Prahova nr. 1014/26.09.2023 rămasă definitivă prin Decizia nr. 163/07.02.2024 pronunțată de Curtea de Apel Ploiești în dosarul nr. 19/2023/1000 prin care s-a respins apelul declarat de Institutul Național al Magistraturii.

Astfel, prin această sentință Tribunalul Prahova a admis acțiunea reclamantei și a obligat pârâtul Institutul Național al Magistraturii la plata către reclamantă a diurnei stabilite potrivit art. 13 alin. (1) lit. „a” din O.U.G. nr. 27/2006, până la încetarea detașării reclamantei. În cuprinsul sentinței s-a reținut că din aceste dispoziții legale rezultă foarte clar că „singura condiție impusă de legiuitor pentru acordarea diurnei este doar aceea ca judecătorul sau procurorul să fie detașat sau delegat într-o altă localitate decât cea de domiciliu. Or, a condiționa acordarea diurnei de împrejurarea că instituția la care s-a dispus detașarea să aibă alt sediu decât instanța la care cel detașat a funcționat este un element adăugat la lege, legea nedistingând în funcție de sediul angajatorului, singura condiție impusă de art. 13 alin. (1) lit. „a” din O.U.G. nr. 27/2006, fiind aceea ca magistratul să aibă domiciliul în altă localitate decât cea în care este detașat”. Ca urmare, Tribunalul Prahova a apreciat că sunt îndeplinite cele două condiții (domiciliul în altă localitate decât aceea unde se află angajatorul + calitatea de magistrat), astfel că se impune admiterea cererii, în sensul obligării pârâtului la plata către reclamantă a diurnei.

Totodată, au invocat și nota de serviciu nr. 14308/V-3/2023 din data de 14.02.2024 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție în s-a apreciat ca fiind corect și în spiritul reglementărilor în vigoare punctul de vedere potrivit căruia magistrații delegați

beneficiază de acordarea diurnei în situația în care delegarea în interesul serviciului se dispune la o unitate de parchet care își are sediul în aceeași localitate cu unitatea la care își desfășoară activitatea în mod permanent.

În acest sens în cuprinsul notei s-a arătat că, în acord cu Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 30/14.05.2018 - Completul pentru dezlegarea de drept, a condiționa acordarea diurnei de împrejurarea că instituția la care s-a dispus delegarea/detașarea să aibă alt sediu decât parchetul la care magistratul a funcționat este un element adăugat la lege, legea specială nedistingând în funcție de sediul angajatorului, singura condiție impusă fiind ca domiciliul magistratului să fie în altă localitate decât cea în care s-a dispus delegarea/detașarea.

Or, acest aspect l-au învederat și în cererea de chemare în judecată, făcând referire la Decizia Curții de Apel Pitești nr. 5042/26.11.2021 pronunțată în dosarul nr. 4847/63/2019, în care s-a arătat că, de altfel, prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 30/14.05.2018-Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, s-a reținut că instanțele din țară au apreciat în mod unitar că sunt aplicabile cu prioritate prevederile art. 13 alin. (1) din O.U.G. nr. 27/2006, față de cele ale art. 18 din H.G. nr. 1860/2006.

Au menționat că în cazul Institutului Național al Magistraturii sau Inspecției Judiciare există magistrați delegați/detașați de la instanțele/parchetele din București care primesc diurnă, acordarea acesteia nefiind condiționată de faptul ca localitatea în care magistrații au fost delegați să nu fie aceeași cu localitatea în care își desfășurau în mod obișnuit munca anterior delegării.

Nu în ultimul rând, instanța de fond ar fi trebuit să aibă în vedere și faptul că reclamantul [...] a renunțat la judecată întrucât Parchetul de pe lângă Tribunalul Mehedinți a plătit acestuia diurna pentru perioada solicitată, practic pârâtul recunoscând acest drept ce i se cuvenea reclamantului. Or, instanța de fond nu a ținut cont nici de acest aspect.

Având în vedere cele expuse, cererea de chemare în judecată este întemeiată în totalitate și în temeiul art. 466 și urm. C. pr. civ. și art. 480 C. pr. civ. Au solicitat admiterea apelului și schimbarea sentinței apelate în sensul admiterii cererii astfel cum a fost formulată, respectiv: obligarea pârâtului [...] la plata diurnei de delegare în cuantum de 2% din indemnizația de încadrare brua lunară pentru zilele efectiv lucrate în conformitate cu dispozițiile art. 13 alin. (1) lit. „a” din O.U.G. nr. 27/2006, iar pentru reclamantul [...] constatarea faptului că acesta a renunțat la judecată.

Au solicitat încuviințarea probei cu înscrisurile anexate cererii de apel și judecarea cauzei în lipsă.

Intimatul a formulat întâmpinare, solicitând respingerea cererii de apel, ca nefondată.

În ceea ce privește caracterul diurnei, relevant este și raționamentul C.J.U.E. cristalizat în Hotărârea pronunțată la 12 februarie 2015 de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în cauza C-396/13, potrivit căruia diurna este destinată să asigure protecția socială a lucrătorilor în cauză, compensând inconveniente cauzate de detașare, care constau în îndepărtarea persoanelor interesate de mediul lor obișnuit.

Or, în cazul delegării de atribuții în temeiul art. 57 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor (aspecte necontestate de către apelanți) se poate aprecia cel mult că a intervenit o modificare a felului muncii, prin acordul părților, ci nu o modificare a locului muncii, astfel încât art. 13 lit a) din OUG 27/2006 nu are incidență în cauză.

În ceea ce privește nota 14308/V-3/2023 din 14.02.2024 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, invocată de apelanți, a arătat că emitentul notei a adus completări prin nota 365/C/14308/V-3/2023 din 2 aprilie 2024 (anexată), prin care s-a concluzionat că procurorul delegat într-o funcție de conducere în cadrul aceleiași unități de parchet nu beneficiază de dreptul prevăzut de art. 13 alin. 1 lit. a din OUG nr. 27/2006.

Față de cele ce preced și de argumentele formulate în fața primei instanțe, a solicitat respingerea cererii de apel, ca nefondată.

La întâmpinare au fost anexate: nota PÎCCJ nr. 365/C/I4308/V-3/2023 din 2 aprilie 2024; Decizia civilă nr. 2105/A/2022 pronunțată de Curtea de Apel Cluj la data de 2.11.2022 în dosarul nr. 10001/2021.

Punctul de vedere al părților, cu privire la dezlegarea problemei de drept:

Potrivit dispozițiilor art. 520 alin. 1 NCPC, la termenul din data de 09.10.2024 Curtea, ca și chestiune prealabilă, a dispus citarea părților, cu mențiunea de a-și exprima punctul de vedere cu privire la necesitatea sesizării I.C.C.J., pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare privind aplicarea art. 13 alin. 1 din O. U. G. nr. 27/2006, cu privire la magistrații care au fost delegați în funcție de conducere, în condițiile în care anterior au ocupat funcții de execuție sau de conducere, în cadrul aceleiași unități, raportat la Decizia nr. 3/07.02.2022 pronunțată de I.C.C.J. - Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii și la Hotărârea C.J.U.E. pronunțată la data de 12 februarie 2015 în cauza C - 396/13.

Apelanții reclamânți nu au depus un punct de vedere cu privire la solicitarea Curții.

Punct de vedere formulat de către intimatul – pârât

La data de 29.11.2024, a fost înaintat la dosar, din partea intimatului – pârât, un punct de vedere în care s-a apreciat că poate fi formulată o sesizare de hotărâre prealabilă.

A învederat că Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 3/07.02.2022 pronunțată în interesul legii nu este incidentă în cauză, întrucât privește modalitatea de calcul al diurnei din perspectiva perioadei de timp care trebuie luată în considerare, pe când în litigiul pendinte problema de drept este însăși existența sau nu, a dreptului la beneficiul diurnei în cazul în care delegarea se face în cadrul aceleiași unități de parchet.

În ceea ce privește hotărârea CJUE pronunțată în cauza C-396/13, a apreciat relevanța acesteia, arătând în special cele reținute în paragraful 48: „diurna menționată este destinată să asigure protecția socială a lucrătorilor în cauză, compensând inconveniente cauzate de detașare, care constau în îndepărtarea persoanelor interesate de mediul lor obișnuit.”, ce vin în sprijinul apărărilor intimatei.

Totodată, a arătat că pe rolul ÎCCJ — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept au fost înregistrate sesizările conexe nr. 10001/2021 și 10002/2021, având următoarele obiecte:

- „Posibilitatea acordării diurnei prevăzute de art. 13 alin. (I) lit. a) din OUG nr. 27 din 2006, unui ofițer sau agent de poliție judiciară detașat în cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, în ipoteza în care persoana detașată are domiciliul într-o altă localitate decât locul de muncă unde a fost detașat dar, în același timp, detașarea operează de la un loc de muncă permanent situat în aceeași localitate cu locul de muncă unde are loc detașarea.”;
- „Dacă în interpretarea dispozițiilor art. 13 alin. (I) lit. a) din OUG 27/2006 magistratul care are domiciliul legal în altă localitate decât cea în care se află sediul instanței unde își desfășoară activitatea ca urmare a transferului este îndreptățit la decontarea diurnei de 2% în situația delegării la o altă instanță cu sediul în aceeași localitate cu instanța la care a obținut transferul.”.

Potrivit art. 2 alin. 4 din OUG nr. 62/2024, sesizările având același obiect sau al căror obiect se află în strânsă legătură se conexează. A apreciat că o sesizare formulată în prezentul dosar nu ar avea obiect identic cu cel al sesizării nr. 10001/2021 și 10002/2021, ci doar o strânsă legătură, fiind vorba despre o delegare în cadrul aceleiași unități, nu doar al aceleiași localități.

Opinia completului de judecată asupra chestiunii de drept sesizate:

Obiectul acțiunii este reprezentat de obligarea pârâtului la plata diurnei de delegare în cuantum de 2% din indemnizația de încadrare brută lunară pentru zilele efectiv lucrate în conformitate cu dispozițiile art. 13 alin. (1) lit. „a” din O.U.G. nr. 27/2006, după cum urmează: începând cu data de 15.07.2021 până la data de 07.04.2022 pentru reclamantul [redacted] începând cu data de 16.07.2021 până la data de 01.01.2022 pentru reclamantul [redacted] începând cu data de 22.03.2021 până la data de 19.04.2021 pentru reclamanta [redacted]; începând cu data de 15.07.2022 și în continuare pe perioada delegării pentru reclamantul [redacted] începând cu data de 01.10.2021 până la data de 30.04.2022 pentru reclamantul [redacted], începând cu data de 12.01.2015 până la data de 13.06.2016 precum și începând cu data de 01.01.2020 până la data de 31.12.2021 pentru reclamanta [redacted], sume care trebuie actualizate cu indicii de inflație la care trebuie aplicate daune-interese compensatorii sub forma dobânzii legale și daune interese moratorii sub forma dobânzii legale penalizatoare, calculate de la data nașterii dreptului până la data plății efective.

Potrivit art. 13 lit. a din OUG nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției: „(1) Judecătorii, procurorii, personalul asimilat acestora și magistrații-asistenți, care sunt detașați sau delegați în altă localitate decât cea de domiciliu, beneficiază, pe toată durata delegării sau detașării, de următoarele drepturi: a) diurnă în cuantum de 2% din indemnizația de încadrare brută lunară, dar nu mai puțin decât cuantumul prevăzut pentru personalul din unitățile bugetare”.

Conform art. 1 din HG nr. 714/2018 privind drepturile și obligațiile personalului autorităților și instituțiilor publice pe perioada delegării și detașării în altă localitate, precum și în cazul deplasării în interesul serviciului: „(1) Drepturile și obligațiile personalului autorităților și instituțiilor publice, indiferent de modul de finanțare și subordonare, pe perioada delegării și detașării în altă localitate, precum și în cazul deplasării în interesul serviciului, se stabilesc potrivit anexei care face parte integrantă din prezenta hotărâre, cu excepția cazurilor când prin lege se prevede altfel”.

Prin Decizia nr. 3/07.02.2022 a ÎCCJ a fost admis recursul în interesul legii formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și, în consecință, și s-a statuat că: „În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 13 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 45/2007, cu modificările și completările ulterioare, pentru cuantificarea diurnei de care beneficiază judecătorii, procurorii, personalul asimilat acestora și magistrații-asistenți, care sunt delegați sau detașați în altă localitate decât cea de domiciliu, se va avea în vedere timpul efectiv lucrat, iar nu totalitatea zilelor calendaristice ce intră în calculul perioadei de delegare sau detașare, după caz”.

Înalta Curte a reținut că: „85. Astfel cum rezultă din conținutul acestor norme - fie al celor din legea generală, fie al celor din actul normativ special -, indemnizația de delegare sau de deplasare (diurna) este distinctă de componenta rambursării cheltuielilor de transport și a celor de cazare, având în vedere că și acordarea fiecăruia dintre aceste drepturi are rațiuni distincte. 86. Lămuritor pentru identificarea scopului acordării diurnei de delegare sau detașare (ce interesează obiectul prezentului recurs în interesul legii) este și raționamentul dezvoltat de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în Hotărârea pronunțată la 12 februarie 2015 în cauza C-396/13, paragrafele 46 - 52, în care, între altele, s-a dat o interpretare și prevederilor art. 3 alin. (7) din Directiva 96/71/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 1996 privind detașarea lucrătorilor în cadrul prestării de servicii, conform căroră: "Alineatele (1) - (6) nu aduc atingere aplicării unor condiții de muncă și de încadrare

în muncă mai favorabile pentru lucrători. Alocațiile specifice detașării sunt considerate parte a salariului minim, în măsura în care nu sunt vărsate cu titlu de rambursare a cheltuielilor suportate efectiv pentru detașare, cum ar fi cheltuielile de transport, cazare și masă." 87. În litigiul principal aflat pe rolul instanței de trimitere din Finlanda, astfel cum reiese din paragrafele 47 - 50 din Hotărârea C.J.U.E. din cauza C-396-13, diurna nu era plătită lucrătorilor cu titlu de rambursare a cheltuielilor suportate efectiv pentru detașare, în sensul art. 3 alin. (7) al doilea paragraf din Directiva 96/71, instanța Uniunii stabilind că diurna menționată este destinată să asigure protecția socială a lucrătorilor în cauză, compensând inconvenientele cauzate de detașare, care constau în îndepărtarea persoanelor interesate de mediul lor obișnuit. Rezultă că o astfel de diurnă trebuie calificată drept "alocație specifică detașării", în sensul art. 3 alin. (7) al doilea paragraf din Directiva 96/71. Or, în conformitate cu dispoziția menționată, această alocație este o parte a salariului minim".

Ca atare, relevantă în cauză este Hotărârea C.J.U.E. din cauza C-396-13 care determină scopul diurnei, în sensul că aceasta trebuie să asigure protecția socială a lucrătorilor în sensul compensării inconvenientelor cauzate de delegare/detașare, care constau în îndepărtarea persoanelor interesate de mediul lor obișnuit.

În cauză, reclamanții au fost delegați în funcții de conducere (respectiv o reclamantă a fost desemnată înlocuitor al conducătorului unității de parchet pe perioada absenței acestuia din urmă) în aceeași localitate în care își desfășurau în mod obișnuit activitatea profesională, astfel că prin delegare nu se poate reține că *se compensează inconvenientele cauzate de aceasta care constau în îndepărtarea persoanelor interesate de mediul lor obișnuit*.

De asemenea, în cauză delegarea în funcția de conducere nu a determinat nici modificarea domiciliului/reședinței reclamanților deoarece reclamanții au locuit în aceeași localitate și înainte și după intervenirea delegării.

Este adevărat însă, că textul de lege care constituie temeiul de drept al acțiunii, respectiv art. 13 lit. a din OUG nr. 27/2006 nu face nicio distincție în ceea ce privește locuința avută înainte și după delegare, statuând că sunt îndreptățiți să beneficieze de diurnă judecătorii, procurorii, personalul asimilat acestora și magistrații-asistenți, care sunt detașați sau delegați în altă localitate decât cea de domiciliu, iar în prezenta cauză reclamanții au fost delegați în altă localitate decât cea de domiciliu.

În raport de aceste considerente, instanța urmează să dispună sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru a da o dezlegare de principiu, în aplicarea prevederilor art. 13 alin. 1 din OUG nr. 27/2006, cu privire la magistrații care au fost delegați în funcții de conducere, în condițiile în care au ocupat anterior funcții de execuție sau de conducere în cadrul aceleiași unități, raportat la Decizia nr. 3/07.02.2022 a ICCJ și Hotărârea CJUE din 12.02.2015 în cauza C 396/13.

În temeiul art. 520 alin. (2) Cod procedură civilă, cauza va fi suspendată până la pronunțarea hotărârii prelabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE**

Dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prelabile privind aplicarea art. 13 alin. 1 din OUG nr. 27/2006, cu privire la magistrații care au fost delegați în funcții de conducere, în condițiile în care au ocupat anterior

Dispune suspendarea judecării cauzei, conform art. 520 alin. 2 C. pr. civ., privind apelul declarat de apelanții reclamanti:

- Dedovici, nr. 16, județul Mehedinți, domiciliat în comuna Băilești, cu domiciliul în orașul Băilești, județul Mehedinți, în fața instanței de judecată;
- Georghe Asachi nr. 8, po. nr. 17, județul Iași, domiciliat în orașul Iași, județul Iași, în fața instanței de judecată;
- Ștefan Dan, domiciliat în orașul Giurgiu, județul Giurgiu, în fața instanței de judecată;
- Gheorghe Ștefan, domiciliat în orașul Giurgiu, județul Giurgiu, în fața instanței de judecată;

în baza dispoziției prezente, împotriva sentinței nr. 684/11.04.2024 pronunțată de Judecătoria Giurgiu, în dosar nr. 19/2024 în contradictoriu cu intimatul - pârât Ștefan Dan.

Pronunțată în ședința publică de la 04 Decembrie 2024.

Judecător,

Grefier,

12